

(Utdrag fra boken Norge på terskelen, Oslo, desember 2000
(<http://www.skagestad.info/BokNorgePaaTerskelen.pdf>), s.79)

Dialekter er vakre, vet vi. Men de er også *nyttige* -- dels som kommunikasjonsmiddel til bruk i engere nærmiljøer, men fremfor alt som *identifikasjonsmiddel*. Og ikke bare geografisk, -- nei også sosialt, åndelig og moralsk gjør vår hjemlige dialekt tjeneste som en *skigard*, som markerer skillet mellom oss som er innenfor og alle *de andre*, som ikke er som oss og som helt klart er utenfor. Derfor er dialekten et uvurderlig virkemiddel i håndhevelsen av *Janteloven* (se også *Xenofobi*). Men dialektene har ikke bare en velgjørende funksjon på hjemmebane, nei de har siden tidenes morgen vært benyttet med stor effekt av nordmenn på landnåmsferd til fjernere egner. Skjønt ikke *altfor* fjerne: Selv skrytepaven Per Sivle måtte vedgå at "*Vossa-målet tek deg heilt til Konstantinopel, men dér stend du stoggande fast!*" Slike hindringer var selvsagt ukjente for riksmålsmannen *Sigurd Jorsalfar*, som likevel var raus nok til å sette navnet *Miklagard* på sin yndlingsdestinasjon. Som følge av **globaliseringen** må dagens norske bysantinske ferdafolk ta til takke med å dra til *Istanbul*, men selv ikke en overhåndtagende globalisering vil noensinne rekke å ta knekken på dialektene, som vi derfor -- sammen med **målstrevet** og **språkstriden** -- vil vite å ta med oss inn i det 21. århundre.